

Sygn. akt III Ca 1904/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w G. III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Sądu Okręgowego Roman Troll

Sędziowie Sądu Okręgowego: Beata Majewska - Czajkowska

Marcin Rak

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2019 r. w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa N. M.

przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w R.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w R. Ś.

z dnia 25 lipca 2018 r., sygn. akt I C 243/18

1) **oddala apelację;**

2) **zasądza od powódki na rzecz pozwanej 135 zł (sto trzydzieści pięć złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Marcin Rak SSO Roman Troll SSO Beata Majewska – Czajkowska

Sygn. akt III Ca 1904/18

UZASADNIENIE

Powódka N. M., pozew wniesionym 17 stycznia 2018 r. przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w R., domagała się pozbawienia wykonalności wyroku Sądu Rejonowego w R. Ś. z 23 stycznia 2006 r., sygn. akt I C 508/05, w całości. W uzasadnieniu podniosła, że 27 grudnia 2017 r. doręczone zostało jej zawiadomienie o wszczęciu egzekucji w celu dokonania eksmisji z lokalu oraz wezwanie do dobrowolnego wykonania wyroku z 23 stycznia 2006 r., od uprawomocnienia którego upłynęło ponad 11 lat, a więc roszczenie jest przedawnione (przedawniło się w styczniu 2016 r. i w grudniu 2017 r.).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu. W uzasadnieniu podniosła, że postępowanie egzekucyjne wszczęto, gdyż powódka mimo obowiązku nałożonego wyrokiem z 23 stycznia 2006 r., sygn. akt I C 508/05, nie opuściła lokalu w R. przy ul. (...)

i nie przekazała go pozwanej. Pozwana wskazała, że 18 września 2007 r. wystąpiła do gminy o złożenie oferty najmu powódce, a 17 października 2007 r. poinformowano ją o umieszczeniu powódki na liście osób oczekujących na ofertę zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, zaś 16 czerwca 2017 r. Miasto R. zawiadomiło pozwaną o złożeniu powódce oferty najmu lokalu socjalnego w R. przy ul. (...)/I/2, a 9 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy w R. Ś. nadał wyrokowi z 23 stycznia 2006 r., sygn. akt I C 508/05, klauzulę wykonalności. Te okoliczności wskazują, że nie zachodzi zarzucane w pozwie przedawnienie roszczenia o eksmisję powódki z lokalu, gdyż pozwana zyskała możliwość wyegzekwowania wyroku wydanego w sprawie I C 508/05 dopiero po 9 listopada 2017 r. i od tego momentu rozpoczął się bieg okresu przedawnienia. Pozwana podniosła nadto, że powódka nadal nie realizuje podstawowych obowiązków związanych z utrzymywaniem lokalu, gdyż nadal nie uiszcza kosztów eksploatacyjnych za zajmowany przez ponad 10 lat bezumownie lokal mieszkalny przy ul. (...).

Wyrokiem z 25 lipca 2018 r. Sąd Rejonowy w R. Ś. oddalił powództwo (pkt 1.) oraz nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu (pkt 2.).

Orzeczenie to zapadło przy następujących ustaleniach faktycznych: Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z 23 stycznia 2006 r., wydanym w sprawie o sygn. akt

I C 508/05, nakazał N. M. opróżnienie z rzeczy oraz opuszczenie wraz ze wszystkimi osobami z nią zamieszkałymi lokalu mieszkalnego położonego w R. przy ul. (...) i wydanie tego lokalu (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w R. w stanie wolnym od osób i rzeczy (pkt 1.); ustalił, że N. M. przysługuje uprawnienie do otrzymania od Gminy R. lokalu socjalnego, nakazując jednocześnie wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu mieszkalnego opisanego w punkcie 1. wyroku do czasu złożenia przez tą Gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego (pkt 2.) oraz odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu (pkt 3.). W uzasadnieniu wyroku jako podstawę rozstrzygnięcia wskazano art. 222 § 1 k.c. Wyrokiem z 30 sierpnia 2006 r., wydanym w sprawie o sygn. akt III Ca 689/06, Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację N. M. od opisanego powyżej wyroku. W piśmie z 18 września 2007 r. powódka poinformowała Urząd Miasta w R. - Wydział Spraw Lokalowych, że 23 stycznia 2006 r. Sąd Rejonowy w R. Ś. nakazał N. M. opróżnienie lokalu mieszkalnego w R. przy ul. (...) i jednocześnie wstrzymał wykonanie eksmisji do czasu złożenia oferty najmu lokalu socjalnego, dołączając do pisma odpis tego wyroku, pozwana ponadto zwróciła się z prośbą o złożenie takowej oferty i poinformowanie jej o powyższym, celem prowadzenia działań egzekucyjnych mających na celu odzyskanie mieszkania w R. przy ul. (...). W odpowiedzi pozwana otrzymała informację, w piśmie z 17 października 2007 r., że N. M. została ujęta na liście osób oczekujących na przydział lokalu socjalnego zgodnie z wyrokiem z 23 stycznia 2006 r. i ze względu na odległą pozycję na liście osób oczekujących, a także na fakt, że lokale socjalne przydzielane są w miarę ich uzysku z ruchu ludności, nie można określić przybliżonego terminu, w którym wnioskowany lokal zostanie przyznany. W piśmie z 16 czerwca 2017 r. Gmina R. przedstawiła N. M. ofertę – skierowanie do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego przy ul. (...)/I/2 w R. na czas oznaczony, tj. do 30 czerwca 2018 r.; odpis tego pisma został również wysłany do wiadomości pozwanej. 6 lipca 2017 r. pozwana wystąpiła o nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi z 23 stycznia 2006 r., ale postanowieniem z 21 lipca 2017 r. oddalono jej wniosek, gdyż nie przedłożyła dowodu doręczenia powódce oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. 2 października 2017 r. pozwana złożyła ponowny wniosek o nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi z 23 stycznia 2006 r. i doręczenie jej tytułu wykonawczego, dołączając do wniosku potwierdzenie odbioru przez pozwaną oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. 9 listopada 2017 r. nadano klauzulę wykonalności na punkt pierwszy tego wyroku, a tytuł wykonawczy został doręczony pełnomocnikowi pozwanej 20 listopada 2017 r. Pozwana 24 listopada 2017 r. wystąpiła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w R. Ś. G. C. o wszczęcie egzekucji przeciwko N. M. i przeprowadzenie jej eksmisji.

Przy tak dokonanych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy, przywołując regulacje art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., art. 125 § 1 k.p.c. w brzmieniu do 8 lipca 2018 r., art. 222 § 1 k.c.

i art. 223 § 1 k.p.c., uznał powództwo za bezzasadne. Zaznaczył przy tym, że od uprawomocnienia się wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt I C 580/05 (od 30 sierpnia 2006 r.) do wniesienia przez pozwaną w 2017 r. wniosku o nadanie klauzuli wykonalności temu wyrokowi minął okres ponad 10 lat, ale roszczenie dotyczące eksmisji nie uległo przedawnieniu, bo art. 125 § 1 k.c. nie dotyczy roszczeń, które w ogóle nie ulegają przedawnieniu. Roszczenie objęte

wyrokiem z 23 stycznia 2006 r. jest roszczeniem windykacyjnym, a takie nie ulegają przedawnieniu, jeżeli dotyczą nieruchomości.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., gdyż powódka jest osobą niepełnosprawną, zaliczoną do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, utrzymującą się jedynie z zasiłków.

Apelację od tego wyroku złożyła powódka, zaskarżając go w części oddalającej powództwo (pkt 1. sentencji). Zarzuciła mu naruszenie: art. 125 § 1 k.c. poprzez niezastosowanie, mimo że wyrok eksmisyjny z 23 stycznia 2006 r. Sądu Rejonowego w R. Ś., sygn. akt I C 508/05, został zaopatrzony w klauzulę wykonalności znacznie po upływie 10 lat od uprawomocnienia się wyroku; art. 223 § 1 k.c. poprzez niezastosowanie, który stanowi uzupełnienie dla art. 222 k.c., a nie dla art. 125 § 1 k.c., co oznacza, że dotyczy roszczeń właściciela nieruchomości, jakie ten ma lub może mieć, zanim wystąpi na drogę sądową dla stwierdzenia ich istnienia prawomocnym orzeczeniem sądu; art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez niezastosowanie, mimo że po powstaniu tytułu egzekucyjnego, a przed nadaniem mu klauzuli wykonalności 9 listopada 2017 r. nastąpiło zdarzenie wskutek, którego zobowiązanie nie może być egzekwowane - konkretnie upłynęło ponad 10 lat i roszczenia stwierdzone tym wyrokiem przedawniło się. Zarzuciła także naruszenie przepisów postępowania poprzez niewyjaśnienie istotnych, z punktu widzenia rozstrzygnięcia, okoliczności: Sąd Rejonowy nie podjął nawet próby wyjaśnienia przyczyn braku jakiegokolwiek aktywności pozwanej w dochodzeniu swoich roszczeń stwierdzonych wyrokiem z 23 stycznia 2006 r. przez 11 lat; nie podjął też próby wyjaśnienia jak naprawdę wyglądała sytuacja z dostępem do lokalu socjalnego w Gminie R. - zwłaszcza pod kątem częstości przekraczania okresu 10 lat w składaniu ofert oczekujących.

Przy tak postawionych zarzutach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo i orzeczenie o pozbawieniu wykonalności w wyroku eksmisyjnego z 23 stycznia 2006 r. oraz uwzględnienie zarzutu powódki przedawnienia roszczeń stwierdzonych tym wyrokiem 30 sierpnia 2016 r. oraz o dalsze zabezpieczenie powództwa przez dalsze zawieszenie postępowania egzekucyjnego w sprawie sygnaturze akt Km 2813/17. Wniosła także o przedstawienie Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości w orzecznictwie, a związanego z zarzutami jej apelacji.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie jako bezzasadnej i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy uznaje za własne.

Na rozprawie apelacyjnej dokonano dalszych ustaleń faktycznych, które były bezsporne pomiędzy stronami. Ustalono, że powódka przyjęła ofertę najmu lokalu socjalnego, za który ponosi opłaty w wysokości 250 zł i przedłużyła umowę do czerwca 2023 r., natomiast nadal nie wyprowadziła się z lokalu pozwanej i tego lokalu nie opłaca z uwagi na brak środków (oświadczenia powódki i pełnomocnika pozwanej złożone na rozprawie apelacyjnej 12 grudnia 2019 r., k. 153, 00:06:08-00:07:08).

Powódka na rozprawie apelacyjnej zgłaszała też zastrzeżenia do lokalu socjalnego, gdyż jest bez łazienki i ogrzewany w sposób skandaliczny. Nie ma to jednak istotnego znaczenia dla rozpoznawanej sprawy.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek powódki o przedstawienie Sądowi Najwyższemu do rozpoznania zagadnienia prawnego, albowiem przy rozpoznawaniu apelacji nie powstało zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości. Orzeczenie w tej części zapadło na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

Istotą rozpoznania tej sprawy jest ocena, czy doszło do przedawnienia roszczenia pozwanej stwierdzonego prawomocnym wyrokiem eksmisyjnym.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1104), jeżeli termin przedawnienia zmieniony tą ustawą jest krótszy niż według przepisów

dotychczasowych, jego bieg rozpoczyna się z dniem wejścia w życie tej ustawy; jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie tej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Ustawa ta co do zasady weszła w życie 9 lipca 2018 r., a skróciła 10 letni termin przedawnienia z art. 125 § 1 k.c., do 6 lat (por. art. 1 pkt 4 tej ustawy i art. 8 tej ustawy).

W tej sprawie powódka podnosiła, że termin przedawnienia upłynął przed wejściem w życie tej ustawy. Dlatego Sąd Rejonowy przywołał poprzednie brzmienie regulacji art. 125 § 1 k.c.

Bez znaczenia są przywołane w apelacji okoliczności o konieczności ustalenia i wyjaśnienia przyczyn braku jakiegokolwiek aktywności pozwanej w dochodzeniu roszczeń oraz tego jak wyglądała sytuacja z dostępem do lokalu socjalnego w Gminie R.. Istotne jest bowiem to, że wyrokowi, którego pozbawienia wykonalności żąda powódka, nie można było nadać klauzuli wykonalności do czasu aż gmina nie przedstawi powódce oferty najmu lokalu socjalnego. To nastąpiło dopiero w 2017 roku. Twierdzenia powódki, że mogłoby dojść do tego wcześniej, gdyby interweniowała pozwana w gminie nie mają żadnego znaczenia dla rozpoznania sprawy. Apelująca bowiem zapomina o tym, że tytuł eksmisyjny uprawniał spółdzielnię do zgłoszenia wniosku o przyznanie powódce lokalu socjalnego w gminie, taki wniosek zgłosiła w 2007 roku.

Trzeba też zaznaczyć, że ten tytuł egzekucyjny, któremu następnie nadano klauzulę wykonalności, powinien być dobrowolnie wykonany przez powódkę, która jednak mieszkania nie opuściła i brak jakichkolwiek jej twierdzeń dotyczących tego, że sama zwracała się do gminy o lokal socjalny. Mogła zaś zwrócić się o to do gminy samodzielnie (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 23 listopada 2012 r., sygn. akt I CSK 292/12, Lex 1274945).

W zupełnej sprzeczności ze stanem faktycznym pozostają twierdzenia powódki, że pozwana nie honorowała wyroku Sądu Rejonowego, podczas gdy wystąpiła ona o przyznanie powódce lokalu socjalnego do gminy, gdyż od czynności dokonywanych przez gminę zależała możliwość wszczęcia egzekucji. To powódka dobrowolnie nie wyprowadziła się z lokalu, pomimo tytułu egzekucyjnego i nie starała się o lokal socjalny w gminie. Nie ma to jednak istotnego znaczenia w rozpoznawanej sprawie.

Jeżeli tytułowi egzekucyjnym nie można było nadać klauzuli wykonalności z uwagi na jego brzmienie, wykluczające takie nadanie do czasu powstania określonych zdarzeń, to nie można zarzucać pozwanej, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności złożyła dopiero kilka miesięcy po tym, jak powódce przedstawiono ofertę najmu lokalu socjalnego - to było bowiem warunkiem dokonania eksmisji w drodze egzekucji sądowej.

Dla umożliwienia zrozumienia powódce powstałej sytuacji trzeba zaznaczyć, że jeżeli hipotetycznie tytuł egzekucyjny zastrzega zapłatę oznaczonej sumy w dacie następującej 11 lat po jego uprawomocnieniu się, to nie może ten wyrok ulec przedawnieniu przed upływem tego okresu, co więcej termin przedawnienia liczy się od dnia wymagalności, czyli w tym hipotetycznym przypadku dopiero od 11 roku po prawomocności wyroku. To wskazuje tylko na okoliczności, których powódka nie bierze pod uwagę, a związane z treścią wyroku eksmisyjnego, opisaną powyżej. Inna rzecz, że art. 223 § 1 k.c. wyraźnie wskazuje, że roszczenia właściciela, dotyczące wydania rzeczy, nie ulegają przedawnieniu, jeżeli dotyczą nieruchomości.

Warto zaznaczyć, że właściciel, którego roszczenie nie jest stwierdzone prawomocnym tytułem egzekucyjnym objętym klauzulą wykonalności, a dotyczy roszczenia windykacyjnego co do nieruchomości, nie może być w lepszej sytuacji niż ten, którego roszczenie zostało takim tytułem wykonawczym stwierdzone – chodzi o korzystanie z art. 223 § 1 k.c. i objęcie przedawnieniem. Takie – prowadzone przez powódkę rozumowanie – jest sprzeczne z podstawową zasadą równości wobec prawa ujętą w art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. Bez znaczenia więc dla przedawnienia pozostaje czy roszczenie windykacyjne właściciela nieruchomości zostało stwierdzone tytułem wykonawczym, czy też nie; albowiem one nie ulegają przedawnieniu – art. 223 § 1 k.c. jest przepisem wyjątkowym. Art. 117 § 1 k.c. – traktujący o zastosowaniu regulacji dotyczących przedawnienia – wyraźnie wskazuje, że przepisy o

przedawnieniu dotyczą roszczeń majątkowych z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie; takim wyjątkiem jest art. 223 § 1 k.c.

Pozwana zaś dochodziła swego roszczenia na podstawie art. 222 § 1 k.c., a więc jako właściciel, a dotyczy ono nieruchomości. Na takich też podstawach został wydany właścicielowi nieruchomości tytuł wykonawczy.

Dodać należy, że w stosunku do właściciela nieruchomości jest możliwość zastosowania instytucji związanych z tzw. dawnością, chodzi o zasiedzenie nieruchomości – jest to instytucja prawa rzeczowego, która umożliwia przejście prawa własności na inną osobę wskutek braku zachowania właściciela przeciwstawiającego się posiadaniu samoistnemu nieruchomości przez osobę trzecią i upływ oznaczonego czasu. Nie jest więc tak, jak podnosi apelująca, że właściciel nieruchomości jest chroniony ponad wszystko; instytucja dawności także ma w stosunku do niego zastosowanie, ale nie w zakresie przedawnienia. W tej sprawie kwestia ewentualnego zasiedzenia nie ma zaś istotnego znaczenia dla jej rozpoznania, gdyż właściciel dysponuje tytułem wykonawczym przeciwko powódce zajmującej bezprawnie jego lokal; dodatkowo nic nie wskazuje na to, aby był to lokal stanowiący odrębny od całej nieruchomości, na której jest posadowiony, przedmiot prawa własności.

Art. 786 § 1 k.p.c. wskazuje, że to wierzyciel powinien wykazać zdarzenie, od którego uzależnione jest nadanie klauzuli wykonalności. W tej sprawie takim zdarzeniem jest przedstawienie powódce oferty najmu lokalu socjalnego. Samo to zdarzenie zostało opisane w tytule egzekucyjnym, natomiast pozwana po jego wydaniu zwróciła się do gminy o przyznanie powódce lokalu socjalnego – tytuł egzekucyjny uprawomocnił się 30 sierpnia 2006 r., a pozwana wystąpiła z wnioskiem do gminy pismem z 18 września 2007 r. To gmina zaś, zgodnie z tytułem egzekucyjnym i obowiązującymi przepisami, miała przedstawić powódce ofertę najmu lokalu socjalnego – zrobiła to w czerwcu 2017 r.

Z powyższych względów żądanie powódki jest bezzasadne.

Zastosowana przez Sąd Rejonowy regulacja prawna, z powyższymi uzupełnieniami, jest prawidłowa.

Dlatego też zarzuty apelacji powódki są bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację jako bezzasadną oddalono.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i z § 10 ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia, gdyż powódka w całości przegrała sprawę. Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do zastosowania regulacji art. 102 k.p.c. względem powódki, gdyż nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek w toku postępowania odwoławczego.

Zasadą w toku procesu jest odpowiedzialność za jego wynik, dlatego też strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (por. art. 98 § 1 k.p.c.). Wyjątek od tej zasady stanowi art. 102 k.p.c. (zasada słuszności). Zastosowanie tego przepisu dotyczyć musi szczególnie uzasadnionych wypadków i nie może być stosowane w każdej sprawie, jest to wyjątek od reguły odpowiedzialności za wynik procesu. Takie sformułowanie wprawdzie nie jest klauzulą generalną, jednak opiera się na zwrocie niedookreślonym, który może odsyłać również do argumentów natury aksjologicznej. Regulacja ta znajdzie zastosowanie w wyjątkowych sytuacjach, gdy z uwagi na okoliczności konkretnej sprawy, oparcie rozstrzygnięcia na zasadach ogólnych postępowania cywilnego dotyczących zwrotu kosztu procesu byłoby nieuzasadnione, ma ona charakter dyskrecjonalny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt III CZ 75/12, Lex 1353220). Zasadnie także wskazuje Sąd Najwyższy, że okoliczności związane z przebiegiem sprawy takie jak charakter zgłoszonego roszczenia, jego znaczenie dla strony, subiektywne przekonanie o zasadności roszczenia, przedawnienie roszczenia oraz leżące poza procesem takie jak sytuacja majątkowa i życiowa strony mają wpływ na stosowanie art. 102 k.p.c., ale ocena czy takie wypadki rzeczywiście wystąpiły w konkretnej sprawie należy do sądu, który dokonuje jej w oparciu o całokształt okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad współżycia społecznego (por. postanowienie

Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt V CZ 124/12, Lex 1341727). Muszą więc ujawnić się szczególne okoliczności, aby móc skorzystać z dobrodziejstwa art. 102 k.p.c.

Na stronie inicjującej postępowanie ciąży obowiązek wszechstronnego rozważania, czy przysługuje jej dochodzone roszczenie. Ze swej istoty proces zmierza bowiem do zrealizowania rzeczywiście przysługujących powódce roszczeń. Na tych podstawach przyjmuje się, że wytoczenie powództwa bez dokładnego rozważenia powyższych okoliczności powoduje zbędne zaangażowanie strony pozwanej procesem sądowym i konieczność poniesienia kosztów podjętej przez nią obrony (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 sierpnia 1975 r., sygn. III PZ 10/75, Lex 7745). To samo należy odnieść do wszczęcia postępowania apelacyjnego.

Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że powódka jest osobą niepełnosprawną, zaliczoną do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, utrzymującą się jedynie z zasiłków. W toku postępowania odwoławczego okazało się zaś, że pomimo tych okoliczności powódka opłaca mieszkanie, w którym nie mieszka (lokal socjalny), a nie reguluje opłat za to, w którym mieszka (lokal, z którego prowadzona jest eksmisja). To dyskwalifikuje jej wniosek o nieobciążanie kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym. W realiach rozpoznawanej sprawy powódka bowiem zupełnie bezzasadnie kwestionuje tytuł wykonawczy, zawiera umowę najmu lokalu socjalnego, za który reguluje należności, a mieszka w lokalu pozwanej, do którego nie ma tytułu prawnego, nie regulując za to należności. To bezzasadne działanie powódki nie może prowadzić do nieobciążania jej kosztami postępowania poniesionymi przez drugą stronę, bo sama doprowadziła do ich powstania składając bezzasadną apelację. Sam jej stan majątkowy nie może w takich okolicznościach sprawy stanowić o nieobciążaniu jej kosztami postępowania odwoławczego poniesionymi przez drugą stronę. Dodać należy, że wysokość tych kosztów oscyluje w granicach połowy opłat, które powódka ponosi za lokal socjalny, w którym nie mieszka.

SSO Marcin Rak SSO Roman Troll SSO Beata Majewska-Czajkowska